

Олена Мамчич

Доцент кафедри мов і методики їх викладання Чернігівського національного педуніверситету, кандидат педагогічних наук. Літературний редактор, перекладач. Автор 85 наукових публікацій, 19 антологій та п'ятьох поетичних збірок. Член літературної спілки „Чернігів” і Всеукраїнської творчої спілки „Конгрес літераторів України”.

У СПОГАДИ ПОРИНУЛА ЗЕМЛЯ...

* * *

У спогади Поринула земля, Вона відчула Стиглий біль і спеку, Рухлива воля, Наче немовля, Лоскоче душу – Сонце йде до мекки. Грішити треба, Аж до самоти, У тих турботах Очманіють бренди, Віддай борги, А очі бідноти Усім простять Нещирості моменти. І ти злукавиш, Адже знов – Один, В бурхливих ріках Серце шаленіє, І скло, Заляпане парадністю Вітрин, Іржавим брудом Нас, глухих, накриє. Отож згадаймо, Братіє, себе, Ми йшли колись У прапорах червоних, Залитих кров'ю, (і тебе залле), А на церквах безсилих Вили дзвони. Хіба ж забудемо Оті круті часи Й прапороносців, Відданих ідеям? І той шматочок хліба Відкуси – Згадай голодомор – Іде він! Голодомор у душах І серцях, Голодомор У пам'яті турботах, Голодомор В брудних чужих Думках, Голодомору чую Сумні кроки...

* * *

Крик безголосий – Хибне перемир'я Чужих стандартів Благості й добра, І прийде сум Спізнілого дозвілля, Якщо настане Милості пора. Хоча свічки Ще встигнем запалити, А всеодно Життів не повернуть... Вони пішли, А ми – лишилися жити І пізнавати Біль земний І суть...

* * *

Благання весен Не навчило жить, Не розірвавши Коло
веселкове, Привчи себе і вірить, і любить, Повірівши У
суть свою І слово...

* * *

Живеш, як неук, В давніх засторогах, Ярмом життя У
пастках сірих днів, І вже не знаєш, Де ж твоя дорога У
молитвах Замріяних богів. Кмітливе щастя Дивиться у
вікна, Двобій триває У добрі зі злом, І ти, можливо, До
недолі звикнеш І знов зустрінеш Сірий бурелом. Та ще не
вечір, Ще всміхнеться доля, Життя сюїта Подарує мить, і
час бажання, і терпку недолю, І вічність неба Сонячних
століть...

* * *

А серце звикло До бажань лукавих, Що вихвалялись
На вітрилах днів, У щаблях часу, В буреломах слави, У
мерехтінні Скривджених вогнів... Не маю звички
Обдурити долю, Що вказує Невпізнані шляхи, О Боже!
Скільки маю з'їсти Солі, Щоби своїми стали Вороги...

* * *

Нехай не все складалося Завчасно, Рядки газет
журили Крадькома, І літер біль паплюжив Мову красну,
Здавалося, що влітку Йде зима. Ти очманів від криги Слів
безвладних, Неначе лід струну душі Порвав, Не відчував
поради Безпорадних, Ланцюг з хрестом Давно із шиї зняв.
І довелося слухати Промову Неширих і замріяних Щедрот,
У гурті слів премудрих Бачив знову, Як народився Той
чужий народ. Він ще живий На шпальтах сьогодення, Іще
блукає В царині надій, Не позабувши Рід святий і ймення,
Життя століть Залатаний сувій...

* * *

Застрягли ми В чутках балаканини, Не можемо вже
Зупинити рух Думок стрімких, Що пнуться,

Швидкоплинні, А вітер чистий Теж немовби вщух. Де ж ви, німі герої Сьогодні? Сховалися в тенетах Мудрих слів? І лине час, Нові блукають ймення, Й запал гарячий У плітках згорів. Невже простили Всім гріхи торішні І віримо тим голосам З небес? Шлемо прокльони В душі вічно грішні І надягаємо невинний Срібний хрест. О Боже ж мій! Ти, мабуть, зупинився Від сварок тих І втратив майбуття, І миті кожної За нас, лихих, молився, Благаючи Пристойного життя? А небо слухало Ті жалощі безвинні І, мабуть, плакало, Хитаючи дощі, І щиро вірило Блаженному молінню, Осіннє сонце Навіть впало у куці. Прости за все Дітей своїх безродних, Не гнівайся на нас за те, Що ми такі, Не полишай душі Свого народу, Прости за все І відпусти гріхи...

* * *

Зухвалих радощів Не вистачає серцю І посмішок незграбних, І вогню, Коли благанням У гріхах відвертих Хвилини гостроверхі Зупиню. Впаду – І на коліна стане Юність, і зрілість забажає Теж піти, Від неї відсторонено Відсунусь – І опинюсь самотністю В пільмі. За все життя Не сплачено й копійки, У грозах зупинилася Весна, І щирі зими У безсилах мріях Засвітять зорі На ранкових снах. Прости мене, Блаженна сива доле, Ти все дала, Так, як звелів Господь, Я прийняла Шифровані паролі, Душі своєї Незрадливу плоть. І все пройду, І все почну спочатку, Ще вистачить І серця, і вогню І знову небо зріже Правду – матку, Що у словах сміливих Зупиню. Дай, Боже, сили Ти мені й надалі, Не зупини Років блаженний біг, Відвертість серця, Зоряні хорали, і дай все те, Що дати ще не встиг...